

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2010 r. — Zitro IP przeciwko OHIM — Show Ball Informática (BINGO SHOWALL)**(Sprawa T-179/10)**

(2010/C 161/83)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Zitro IP (Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat A. Canela Giménez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Show Ball Informática Ltda

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji OHIM
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Zitro IP

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy BINGO SHOWALL (zgłoszenie nr 6 059 919) dla towarów i usług z klas 9, 28 i 41).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Show Ball Informática Ltda.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy (nr 5 092 275) zawierający element słowny „SHAW BALL” dla towarów i usług z klas 9 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędna wykładnia i zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2010 r. — Nickel Institute przeciwko Komisji**(Sprawa T-180/10)**

(2010/C 161/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nickel Institute (Toronto, Kanada) (przedstawiciele: K. Nordlander, adwokat i H. Pearson, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG.E3/HP/psi-Ares(2010)65824 z dnia 8 lutego 2010 r., na mocy której odmówiono skarżącej pełnego dostępu do niektórych żądanych przez nią dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca żąda, na podstawie art. 236 TFUE stwierdzenia nieważności decyzji Komisji SG.E3/HP/psi — Ares(2010)65824 z dnia 8 lutego 2010 r., na mocy której odmówiono skarżącej pełnego dostępu do niektórych żądanych przez nią dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001. Decyzja ta potwierdzała między innymi:

- decyzję pełniącego obowiązki dyrektora generalnego Służby Prawnej Komisji o odmowie pełnego dostępu do siedmiu dokumentów obejmujących opinię tej Służby na temat projektu dyrektywy Komisji 2008/58/WE⁽²⁾;
- decyzję dyrektora dyrekcji D Dyrekcji Generalnej ds. Środowiska o odmowie pełnego dostępu do dwóch dokumentów dotyczących opinii dwóch innych Dyrekcji Generalnych Komisji na temat projektu dyrektywy Komisji 2008/58/WE; oraz
- fakt że w posiadaniu Komisji nie znajdowały się żaden dokument, protokół lub korespondencja (w tym również żadne późniejsze względem nich dokumenty lub komentarze), w których zawarta byłaby opinia Służby Prawnej na temat projektu dyrektywy 2009/2/WE⁽³⁾.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi liczne zarzuty:

Po pierwsze, Sekretariat Generalny Komisji popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 dokonując wykładni wyjątku dotyczącego ochrony porady prawnej w odniesieniu do wielu żądanych dokumentów.

Ponadto Sekretariat Generalny Komisji popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 dokonując wykładni wyjątku dotyczącego ochrony postępowania sądowego w odniesieniu do jednego z żądanych dokumentów.

Wreszcie, Sekretariat Generalny Komisji popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie wskazując dokumentów, w których Służba Prawna przedstawia swą opinię na temat projektu dyrektywy Komisji 2009/2/WE i odmawiając dostępu do tych dokumentów.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 145, s. 43.

(²) Dyrektywa Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r. dostosowująca po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. L 246, s. 1.

(³) Dyrektywa Komisji 2009/2/WE z dnia 15 stycznia 2009 r. po raz trzydziesty pierwszy dostosowująca do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. L 11, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2010 r. — AISCAT przeciwko Komisji

(Sprawa T-182/10)

(2010/C 161/85)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione Italiana delle Società Concessionarie per la costruzione e l'esercizio di Autostrade e Trafori stradali (AISCAT) (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: M. Maresca, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 10 lutego 2010 r.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Komisji Europejskiej z dnia 10 lutego 2010 r., w którym została wykluczona ewentualność naruszenia art. 87 WE (obecnie art. 107 TFUE) przez Republikę Włoską polegającego na powierzeniu przez nią budowy odcinka autostrady (zwanego „Passante di Mestre”) i zarządzania nim bez postępowania przetargowego mieszanej spółce publiczno/prywatnej CAV S.p.A. (spółce akcyjnej utworzonej przez ANAS S.p.A. i region Veneto w równych udziałach) oraz na sfinansowaniu tej budowy poprzez podwyższenie opłat w punktach poboru opłat za przejazd autostradą istniejących na równoległym i konkurencyjnym odcinku autostrady.

Zdaniem skarżącej Republika Włoska naruszyła art. 87 WE (obecnie art. 107 TFUE) z dwóch powodów:

Po pierwsze, fakt, że Republika Włoska udzieliła koncesji na budowę i zarządzanie Passante di Mestre bezpośrednio CAV na podstawie art. 2 ust. 290 ustawy nr 244 z dnia 24 grudnia 2007 r., stanowi pomoc państwa, ponieważ z uwagi na brak przesłanek uzasadniających tzw. zamówienie *in-house* zamówienie zostało udzielone spółce mieszanej, której przysługuje nienależna przewaga nad konkurencją ze względu na jej cechy charakterystyczne przewidziane w statucie oraz związane z zarządzeniem. W CAV 50 % akcji posiada bowiem ANAS, która mimo że pełni rolę publiczno-prawną jako organ regulacyjny, prowadzi także działalność przedsiębiorstwa (budowa autostrad i zarządzanie nimi) na rynku, który ona sama reguluje, którego uregulowaniom ona sama podlega i w stosunku do którego ona sama jest organem udzielającym koncesji.

Po drugie, fakt, że Republika Włoska zaaprobowała porozumienie zawarte między ANAS (w charakterze organu udzielającego koncesji) a CAV w sprawie finansowania Passante di Mestre poprzez podwyższenie opłat w punktach poboru opłat za przejazd autostradą istniejących na równoległym i konkurencyjnym odcinku autostrady, stanowi pomoc państwa na rzecz CAV.

Podwyżka opłat stanowiła bowiem instrument, który umożliwił skierowanie ruchu pojazdów silnikowych na nowo budowany odcinek (Passante di Mestre) i jednocześnie spowodował spadek ruchu na konkurencyjnym odcinku (zwanym „Tangenziale di Mestre”) stanowiącym przedmiot wspomnianej podwyżki. Przedmiotem pomocy nie jest zatem kwota wynikająca z podwyżki opłat sama w sobie, lecz korzyść konkurencyjna, jaką CAV z niej czerpie, oraz z drugiej strony strata, jaką poniosły z tego powodu spółki posiadające koncesje w stosunku do Tangenziale di Mestre.